

מראי מקומות - יבמות

נד:

ועוד תי', דאפסקינהו קרא דמולך בינם לשאר עריות. ועוד תי', דזכור ובהמה לא חשיב ביאה, דאין דרך ביאה בכך. עוד תי' הרמב"ן דכיון דהוקשו לנדה, צריכין להיות במינן נדה, וכיון שאין נדות בהם, ממילא אינם נכללים בההיקש.

ה. לכתוב גבי מיתת ב"ד, ונילף מיתת ב"ד ממיתת ב"ד הק' הערוך לנה, לכאוי הו"ל להק' עדיפא מיני, דלכתוב גבי בא על הבהמה גופא, וע' מש"כ ליישב.

ה. ואי כתב רחמנא באחות האם, שכן ודאית הק' בתוס' מהר"ם ור' פרץ, למה לי למכתב רחמנא אחות האב, אי משום דאחות האם ודאית, לימא אשת האב תוכיח, מה לאשת אח שכן בידו לרבות, אחות האם תוכיח, ולילף ממה הצד משניהם. ותי' דאם לא הי' כתיב אחות האב, לא היינו למדים ממה הצד, אלא מדודתו, שאינו חייב אלא מן האב, והיינו אומרים דגם אחות האב אינו חייב אלא מן האב, ע"ש לביאורו.

ו. ממשפחתו יגאלנו, משפחת אב קרוי' משפחה פרש"י, אם אחי האב מן האב הוא, הוי קרוב לענין גאולה יותר, ומצות גאולה מוטלת עליו יותר מקרובי האם. ודייק המאירי מדברי רש"י דס"ל דאם אין קרובי האב יכולים לגאול, אז המצוה מוטלת על קרובי האם, וכ' המאירי דלא נתברר זה אצלו, אלא הוא כ' שאין משפחת האם משפחה כלל לענין גאולה.

א. אשת אח בבנים תליא רחמנא

הק' הריטב"א, הא מ"מ מה דאמר' מה להנך שכן אין להן היתר בחיי אוסרן, קושטא הוא, וא"כ למה לא פרכי' הכי. ותי' דאה"נ, הי' שייך למיפרכ הכי, אבל קו' הגמ' היא על הלשון, דלא נאמר בדיוק, וצריכין אנו ליישב הלשון.

ב. אלא רמז ליבמה שאסורה בחיי בעלה מנין

ביארו תוס', דשאלת הגמ' היא, דכיון דהתורה מתירה לאחר מיתה, אינו מסתבר לומר דהיתה אסורה מקודם, ועכשיו אמרי' דעשה דוחה ל"ת שיש בו כרת, ועדיף לומר דמעולם הי' מותר. וע' במשנת ר' אהרן (א, ב) דביאר דגם לאחר הלימוד מנדה, אין הכוונה דעכשיו אסורה היא בחיי בעלה ונדחה האיסור ע"י המצוה, אלא אדרבה, הוי כמו נדה, דמה נדה, בזמן התירא אין סבת איסור כלל, ה"ה באשת אח שאין לה בנים לאחר מיתתו, הרי המיתה מתירה לגמרי, ואי"צ לסתור הכלל שאין עשה דוחה ל"ת שיש בו כרת [ולכאוי אין כוונתו לומר כן בשי' תוס' לעיל (ריש ד) דכ' דאין למדין מיבום דעדל"ת שיש בו כרת משום דמצותו בכך, ולפי ר' אהרן לכאוי אי"צ לומר כן, שהרי אי"ז דחיי' בכלל], וע"ש לראיותיו. וגם ע"ש איך שביאר דברי תוס' כאן הנ"ל.

ג. אלא המערה בבהמה מהו

הק' תוס', למה לא ילפי' זכור ובהמה מהיקישא דר' יונה, הרי זכר ובהמה ג"כ כתיבי בפ' דעריות. ותני' דכיון דכתיב את מקורה הערה, ובהנהו לא שייך בה מקור, א"כ לא שייך הדרשה אצלם.